

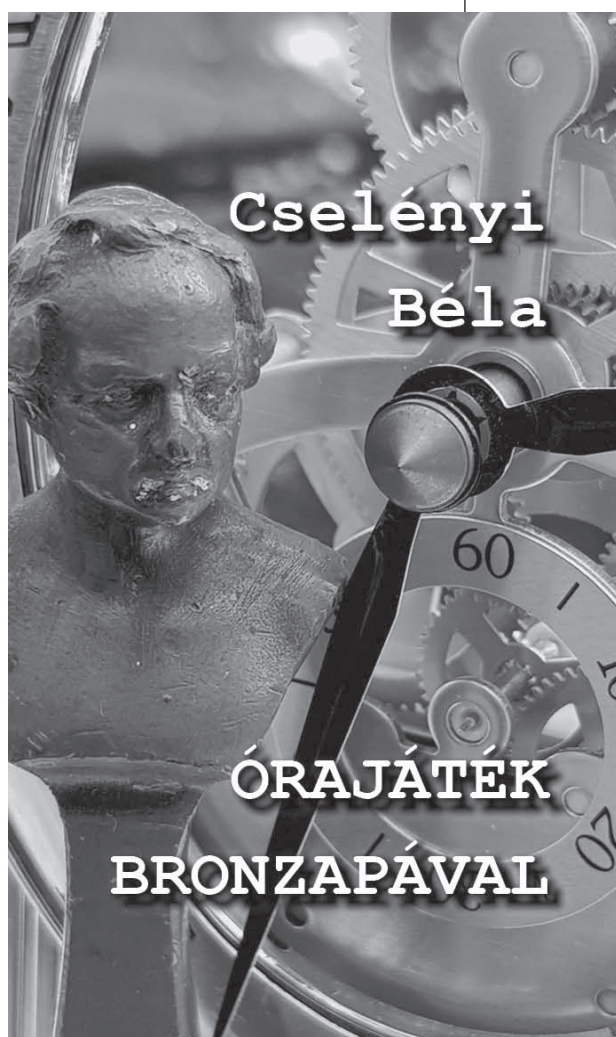
BÁTHORI CSABA

Újszövetségi posztavantgárd

*Artisjus Irodalmi Díj – költészet
Díjazott mű: Órajáték bronzapával.
Parnasszus Könyvek, 2019*

A 2020-as Artisjus-díjat a kuratórium vers kategóriában Cselényi Béla erdélyi származású költő *Órajáték bronzapával* című verskötetének ítélte. A kötet az utóbbi szűk évtizedben keletkezett verseiből nyújt ízelítőt – hiszen tudjuk, Cselényi Béla minden könyve amolyan betakarítás és szeszélyes ihletvonulatokat villantó metszet, válogatás. Ám mondhatnám azt is, hogy súlyos és súlytalan pillanatokban fakadt szövszeneti remekművek, a szerénység, az ironia és a bujdoklás álcájában megjelenő mutatványok sorozata minden kötete – így ez is. Ha azt mondom, hogy a posztavantgárd költészet árnyékkedvelő alakja ő, talán nem tévedek. Ha ízlésének és alkotási gyakorlatának magyar ősapja Kassák Lajos egy bizonyos „őszövetségi avantgárd” teremtő értelmében, akkor Cselényit egyfajta „újszövetségi posztavantgárd” képviselőjének nevezhetjük: művészte egyszerre érint efemer és örökkévaló témákat, s ugyanolyan játékos-humoros, ám komolyabb gesztusokkal fedi fel magát. Formabontó, ugyanakkor formahű egzisztenciális állításokat fogalmazó, mégis minden túligényességet mellőző, olvasót komolyító, egyúttal felderítő költői beszéd ez, amely nem egyes darabjaiban, hanem egész attitűdjében teremti csak meg a jelentőség alakzatait.

Cselényi Béla 1955-ben született Kolozsváron, ott végezte iskoláit, 1987-ben költözött Magyarországra. Kora gyermekkorától ír, az *Órajáték bronzapával* a tizedik kötete. Mintha a láthatatlanságra született volna: csak a makacs felfedezőknek mutatkozik meg, akik hajlandók felhálni verbális költői anya-

gának csúcsaira, különleges szótársításainak bozótosába, színesen-szokatlan szökkenő képzeletének színhelyeire. Ahogy egyik versében írja: „Sehol sem vagyok.” Ugyanakkor azt hiszem, igenis sok helyen van, hiszen életünknek egyre több vonatkozásáról ejt szót, egyre véglegesebb igyekezettel. Amolyan egyedülálló városi nomád ő, aki keserűségek közt is derűre tudja hajlítani a szívét. És verseiben sok mindent meg tud nevezni, ami másnak szóval elérhetetlen. Lehet, hogy – ahogy Esterházy Péter mondta – láthatatlan költő. De anynyi már ma is bizonyos: költői életművét nem láthatatlan tintával írta. Mintha folyton betömködné a múltban tátongó úrt, és verseiben átlátna a jövőbe. Mert derűje jövőt ígér, távlatot nyit, élni segít.

LYRA HUNGARICA

B o R e o

